

diisi-neid võib seda ise lugeda. Mina nägin, kuidas tulilind tuld oma pesasse pani, ise peale asus ja tuhaks põles, nagu Hindomehe leff. — Kuidas seal kuivad raud rakkusivad, kuidas suits ja leff keerutas! Leff lendas taeva poole, tulilind põles tuhaks, aga tulipunane muna lõhkes paukudes ja noor tulilind lehvib välja. See on nüüd ainus tulilind maa-ilmal ja kõitide lindude kuningas. Tema saadab omalt poolelt Paradiisi-neiule palju terwiseid ja on tunnistuseks nokaga augu palmisehe siise hammustand.“

„Wõtame nüüd õhtutoitu“, ütles tuulede-ema. Ja siis istusivad nemad kõit küpsetud põdra ümber ja wõtsivad toitu. Kuningapoeg istus Idatuule kõrvas ja sedawiisi said nemad tuttawaks.

„Kuule, ütle“, alustas kuningapoeg juttu, „mis kuningas-neid see on, kellest räägite, ja kus on Paradiisi-aid?“

„Oho!“ ütles Idatuul, „tahaksid ehk wähest ka senna saada? Ja, see võiks ka korda minna, kui homme minuga tulla tahad. Aga seda pean sulle üttelema, ükski inimene ei ole pärast Adama ja Gewa aega seal olnud. Küllap ja esiwanemate lugu Biiblist tunned?“

„Tunnen küll?“ ütles kuningapoeg.

„Kui need Paradiisist väljasaetud said, siis wõjus aid maa alla, aga pääwapaiste, lahke õht

ja kõit tema ilud jäiwad temale. Seal elab Paradiisi-neid ja walitseb teiste neiuwaimude üle Paradiisi aidas. Tema elab seal ühe saare peal. Ihu surm ei ulata, kus elu nii kerge, lahke ja kena on! Istu homme minu selga, siis wõtan sind laasa; küll ma seda toimetada wõin. Aga ära nüüd enam lorise, nüüd tahan mina magada.“

Ja siis nemad magasivad. Kui kuningapoeg teisel hommikul ärkas, siis pani tema imeks, et kõrges üle pilwete, Idatuule selgas istus, kes teda tugewast kinnipidas. Nemad oliwad kõrges, kerge õhu sees, metsad, põllud, jõed ja järwed paisisivad nagu kaardi peal nende silma.

„Tere hommikut!“ ütles Idatuul. „Sina wõiksid ikka eel natuke magada; meie lendame nüüd üle laia lagedate, kus palju näha ei ole. On sul himu kirikutornist lugeda, siis wõid seda teha. Need paistawad sealt alt, nagu kriidi-tipulesed roheline laua peal“. Need oliwad põllud ja heinamaad, mida Idatuul rohelisteks lauaks nimetas.

„Rahju“, ütles kuningapoeg, „et mina sinu omasseid jumalaga ei jätnud. See oli wäga rumal!“

„Uni wabandab“, ütles Idatuul, ja siis lendasivad nemad kiiremini edasi. Kus nemad lendasivad, seal wõis seda puude latwades oksade ja lehtede kohinast kuulda; lendasivad nemad üle mere ja üle järwede, siis kõrkisivad laened ja suured